

[Inger Harms]

næste år må gives som kontant bistand og ikke som fødevarerhjælp.

17 års tørke med kun tre gode regnperioder har bevirket en økologisk katastrofe og gjort store områder til ørken. At få disse genopdyrket, skaffet gødning, teknologi og transportmuligheder samt afhjulpet bagvedliggende problemer som tyngende u-lands-gæld kræver en lige så stor indsats fra overheden til næste år som den internationale hjælpeaktion til Afrikas sultende i år.

I Danmark er vi jo i den heldige situation, at vi har vedtaget en forhøjelse af den danske u-landsbistand, således at der i 1986 ydes 301 mill. kr. mere end i 1985 og at dette beløb vokser hvert år indtil 1990, hvor vi så skulle have nået målet: 1 pct. af bruttonationalproduktet.

Disse penge er det så, SF vil have udelukkende skal gå til yderligere indsats over for Afrikas særlige problemer ved en forøgelse af støtten til internationale og bilaterale Afrikaprogrammer, herunder til SADCC-samarbejdet samt til opretning af naturmiljøet og styrkelse af fødevarerproduktionen, og der er det geniale ved SFs forslag, at uanset hvad man end kan mene om, hvilke lande der hovedsagelig skal modtage støtte fra Danmark, så tager dette forslag ikke penge fra andre lande. Blot sikrer vi en særlig indsats til fordel for det hårdt ramte afrikanske kontinent, hvilket der med vedtagelsen af den forhøjede u-landsbistand var et flertal for i folketinget.

Der er begået mange fejl ved den måde, hvorpå vi har ydet vor støtte. Der er blevet gjort for lidt for at udvikle og sprede landbrugsmetoder, som specielt passer til de fattige bønders behov og muligheder. I det hele taget har man satset alt for lidt på at fremme landbrugsproduktionen; i stedet har man koncentreret sig om industri- og byudvikling.

Hvis sultproblemer skal løses, er det nødvendigt i langt højere grad at inddrage kvinderne. Det er dem, der er hovedansvarlige for den landbrugsproduktion, der går til familiens fødevarerforbrug. Derfor må vi, når nye projekter skal igangsættes, tage udgangspunkt i kvindernes arbejdssituation. Vi skal effektivisere kvindernes landbrugsarbejde gennem indførelse af hensigtsmæssig teknologi, give dem adgang til relevant uddannelse, lette deres arbejdsbyrder og sikre dem adgang til jord, kredit og konsulentbistand.

Stinus (RV):

SFs forslag er fremsat på et forkert tidspunkt. Enten er det kommet for sent, eller også er det kommet for tidligt.

For sent til at have haft nogen betydning for udarbejdelsen af den femårsplan for Danmarks udviklingsbistand, som kommer om kort tid, selv om det i bemærkningerne til forslaget hedder, at femårsplanen må revideres i overensstemmelse med beslutningsforslaget.

For tidligt, nemlig før offentliggørelsen af femårsplanen, til for alvor at indlede den debat om fordelingen af u-landsbistanden, som også det radikale venstre mener vi skal have. Ikke alene fordelingen af den sidste år vedtagne forøgelse, men fordelingen af bistanden i det hele taget: hvad skal u-landsbevillingerne bruges til? Hvordan skal fordelingsnøglen være med hensyn til multilateral og bilateral bistand? Fordelingen mellem gaver og lån? Projektkriterier? Hvor stor en del af u-landsbevillingen kan anvendes til katastrofehjælp eller katastroforebyggelse? Hovedmodtagerlande for bilateral bistand? Er vores nuværende hovedmodtagerlande de rigtige? Anvendelse af u-landsmidlerne til forskning og oplysning, etc. etc.?

Alt dette ser det radikale venstre meget gerne taget op til debat, men det kan ikke ske på grundlag af SFs forslag, som er ensidigt koncentreret om en enkelt verdensdel. Selv om problemerne i Afrika er overordentlig store, finder det radikale venstre det forkert at trække denne del af udviklingssamarbejdet ud til helt særskilt behandling og beslutning i folketinget.

Jeg vil imidlertid gerne benytte lejligheden til at kommentere nogle af bemærkningerne til forslaget.

Vi er enige med forslagsstillerne i, at det vil være yderst uheldigt, hvis forøgelsen af bistanden fordeles efter den hidtil gældende fordelingsnøgle, men vor betænkelighed ligger et helt andet sted, nemlig med hensyn til fordelingen mellem den multilaterale og den bilaterale bistand.

Det er ofte blevet fremhævet som et princip for dansk udviklingsbistand, at den fordeles nogenlunde ligeligt mellem bilateral og multilateral bistand, men det er et princip, som ikke ganske efterleves. I perioden 1980-1984 var 56 pct. af bistanden bilateral og 44